

Holly Hepburn

Sterrennachten

Een jaar in Castle Court – deel 4



1

Hij zei JA!

Andrew en Earl

Nodigen je graag uit om voor hun huwelijksceremonie op

zaterdag 30 juni

op

Castle Court, Chester

r.s.v.p. naar huwelijksbootje@busstopdiner.com

‘Oké, ik hap. Wat is dat?’

Sadie stopte halverwege de kelder van Smart Cookies en wees naar de glazen zwart met rode kubus die op het werkoppervlak in het midden van de keuken stond.

Cat zwaaide mysterieus met haar hand langs de bovenkant. ‘Al onze gebeden zijn hiermee verhoord. Of die van mij, in elk geval.’

‘Het is zeker niet Aidan Turner,’ zei Sadie met opgetrokken wenkbrauwen. ‘Sterker nog, het ziet eruit alsof het net van NASA komt.’

‘Je zit geen lichtjaren van de waarheid af,’ zei Cat grijnzend. ‘Ik denk dat deze dingen heel populair zijn bij wetenschappers.’

Sadies voorhoofd fronste terwijl ze door de kelder liep, de kleine keuken in. ‘Verlos me uit mijn lijden. Wat is het?’

‘Je weet hoe lastig het kan zijn om een koekjesvorm te vinden die precies past bij je ontwerpen?’ zei Cat terwijl Sadie door de glazen platen gluurde.

‘Ik probeer niet al te lastig te zijn,’ zei Sadie laconiek. ‘Maar ga verder.’

Cat klopte op de bovenkant van de kubus. Het was net of ze jarig was. ‘Nu hoeven we ons daar geen zorgen meer over te maken. Dit is een 3D-printer. We hoeven hem alleen maar te vertellen wat we willen en dan maakt hij het voor ons.’

Sadies mond viel open in een ‘O’, duidelijk onder de indruk. ‘Echt waar?’

‘Echt waar,’ zei Cat. ‘Natuurlijk is het allemaal wat ingewikkelder en is het een beetje experimenteren tot we het in de vingers krijgen. Maar hiermee kunnen we koekjes maken die echt uniek zijn en horen bij Smart Cookies.’

Ze zag Sadies ogen groter worden toen ze alle mogelijkheden voor zich zag. ‘Hoe werkt het?’

‘Het werkt heel geniaal. Je vult de afmetingen in op de software op de laptop en hij gaat ermee aan de slag.’ Ze straalde van enthousiasme. ‘Ik kan je een demonstratie geven.’

‘Misschien later,’ zei Sadie. ‘Ik kwam hier vooral om wat spannend nieuws te delen.’

Ze legde de crèmekleurige envelop op het aanrechtblad naast de printer en keek Cat verwachtingsvol aan.

‘Is dat wat ik denk?’ vroeg Cat terwijl ze de envelop omdraaide en hem openscheurde.

Sadie grijnsde. ‘Jazeker. Andrew heeft ja gezegd, hij en Earl stappen in het huwelijksbootje.’

‘Wat prachtig!’ zei Cat opgetogen terwijl ze de zware uitnodiging met felroze letters bestudeerde. ‘Dus ons eetbare aanzoek heeft zijn werk gedaan?’

‘Ik weet niet of we met alle eer mogen strijken,’ antwoordde Sadie

lachend. ‘Maar Earl zei dat Andrew bijna in tranen uitbarstte toen hij *Wil je met me trouwen* in koekjesletters zag staan. En ze willen dat wij de huwelijksaandenkens aanleveren, dus we hebben in elk geval iets goed gedaan.’

De gedachte aan de stoïcijnse, bebaarde Andrew die in tranen uitbarstte deed Cats hart smelten. ‘Geweldig. Enig idee wat ze willen?’

Sadies ogen schitterden. ‘O, niets lastigs. Miniatuurversies van alle winkels in Castle Court.’

Cats mond viel open toen ze aan alle soorten en maten gebouwen dacht die aan de twee verdiepingen van Castle Court gevestigd zaten. ‘Gelukkig heb ik deze gekocht,’ zei ze, terwijl ze naar de 3D-printer keek. ‘Ik denk dat we deze nodig gaan hebben.’

‘En heel veel glazuursuiker. Gelukkig houden we van een uitdaging, hè?’

Cats blik viel opnieuw op de huwelijksuitnodiging. Andrew en Earl waren heel hartelijk geweest zodra zij en Sadie Smart Cookies hadden geopend en ze waren naast burens ook al snel vrienden geworden. Het zou absoluut een genoeg zijn om voor hun medegasten eetbare geschenken te ontwerpen en bakken.

‘Ik mag één ander persoon meenemen.’ Ze keek naar Sadie. ‘Jij?’

‘Ik twee,’ antwoordde haar beste vriendin. ‘Daniel en Lissy. Ze hebben Lissy ook gevraagd het bloemenmeisje te zijn, maar ik weet niet zeker of ze daar heel blij mee zal zijn als ze weet dat er een jurkje bij komt kijken.’

Cat glimlachte. Sadies dochter vond dino’s leuker dan poppen. ‘Andrew en Earl nemen vast ook genoeg met een bloemen-rex.’

‘Was het maar zo’n feest,’ zuchtte Sadie. Ze knikte naar Cats uitnodiging. ‘Wie neem jij mee?’

Op die vraag had Cat geen antwoord. Voor Pasen had ze zonder aarzeling Seb meegenomen. Maar nu, bijna twee maanden nadat ze de verpletterende waarheid had ontdekt, kon ze hem bijna niet recht aankijken wanneer ze hem tegenkwam op Castle Court.

‘Ik ga wel alleen,’ zei ze tegen Sadie, haar rug rechtend. ‘Het is niet alsof ik er niemand ken.’

Sadie opende haar mond, alsof ze iets wilde zeggen, en sloot hem

toen weer. Uiteindelijk knikte ze weer. ‘We zullen ook koekjesversies moeten maken van Sebs bar en Elins chocoladewinkel. Dat is geen probleem, toch?’

‘Dan zou ik wel heel bitter zijn,’ zei Cat, die haar aanstaarde. ‘Allemachtig, Sadie, zo professioneel ben ik nog net wel.’

‘Sorry,’ zei Sadie, en Cat liet zich ietsje sussen door de bloes die langs haar nek omhoog kroop. ‘Het is gewoon nog niet zo lang geleden dat jij en Jaren nog overwogen om rotte garnalen in zijn bar te verstoppen. En wraak wordt altijd het best koud opgediend.’

Het was een gesprek dat Cat zich nog goed herinnerde. Zij en Jaren hadden bijna een uur besproken hoe Cat hem terug kon pakken. Maar dat was voordat Jaren beseftte dat Sebs andere vrouw ook zijn vriendin was...

‘Ik denk dat we het sindsdien allemaal achter ons hebben gelaten,’ vertelde Cat aan Sadie.

‘Goed zo,’ zei Sadie, die zich omdraaide en naar de trap liep. ‘Want het laatste wat we nodig hebben is dat jij compleet *EastEnders* gaat tijdens de bruiloft.’

‘Geen enkele kans,’ riep Cat haar na terwijl Sadie de trap op verdween. ‘Misschien eerder een Scandinavische thriller...’

Ze pakte de uitnodiging op en bestudeerde hem weer. Het was een leuke gelegenheid voor de hechte gemeenschap van Castle Court en ze kon haar geluk niet op voor Andrew en Earl. Maar ze zou liegen als ze zei dat ze uitkeek naar de complicaties die de bruiloft met zich mee zou brengen. Veel dingen in het Court waren deze dagen gecompliceerd, dacht ze, terwijl ze rusteloos de kelder rondkeek. Het enige wat constant bleef was haar koekjesrecept. Alhoewel dat het risico liep om te eenvoudig te worden: een of twee keer de afgelopen maand, had ze zichzelf erop betrappt dat ze verlangde naar de uitdagingen van het leiden van een hectische restaurantkeuken.

‘Wat wil je nou, Cat?’ mompelde ze tegen zichzelf, terwijl ze de uitnodiging in haar zak stopte. Ze keek naar de 3D-printer en probeerde het enthousiasme op te wekken dat ze net nog had gevoeld. ‘Kom op. Laten wij elkaar eens leren kennen.’

‘Hoe lang duurt het nog, mama?’

Lissy schoof heen en weer op de koude, houten bank en keek op

naar Sadie met een uitdrukking die oprecht gepijnigd leek. Ze was tot nu toe braaf geweest en had de pracht en praal van de kathedraal van Chester met grote ogen in zich opgenomen, maar Sadie vermoedde dat de maat bijna vol was.

‘Ssst,’ fluisterde ze terwijl ze rondkeek wie in de kerk het had gehoord. Naast haar fronste Daniel. De doping was voor de dochter van een vennoot bij de advocatenpraktijk waar hij werkte en Sadie wist dat hij een goede indruk wilde maken. Het was een deel van de reden waarom ze mee was gegaan: een stabiel gezinsleven scoorde punten bij Daniels bazen. Maar een slechtgemanierd kind kon alles verpesten.

Sadie liet een arm om haar dochters schouders glijden. ‘Niet lang meer,’ mompelde ze. ‘Kijk, ze gieten het water over het hoofdje van de baby.’

Lissy veerde op en rekte haar nek uit om te kunnen zien. ‘Waarom is ze niet in bad geweest voordat ze hierheen kwam?’

Er klonk een onderdrukt gegnuif van achter hen. Zenuwachtig riskeerde Sadie een blik over haar schouder en zag Daniels secretariaeel medewerker achter haar hand een glimlach verbergen. Haar ogen twinkelden onder haar enorme hoed terwijl ze voorover leunde naar Lissy. ‘Dat is een hele goede vraag. Dat zou ons allemaal gered hebben van gevoelloze billen door deze afschuwelijk harde banken, of niet?’

Lissy giechelde terwijl iedereen opstond.

‘Ik nodig nu iedereen uit om voor Emily Rose te bidden,’ kondigde de voorganger aan, met een volle, diepe stem.

De rest van de kerk begon de orde van dienst te lezen, maar Lissy trok aan Sadies hand. ‘Dippy wil ook voor Emily bidden.’

Terwijl ze een opmerking over de religieuze overtuigingen van dinosauriërs inslikte, pakte Sadie een lange, groene diplodocus uit haar handtas. Lissy pakte hem gretig aan en hield hem boven het papier in Sadies andere hand, alsof hij aan het meelesen was.

‘Ze maakt tenminste geen lawaai meer,’ fluisterde Daniel, terwijl hij Sadie met een droge blik aankeek. ‘Kop op, bijna tijd voor bubbels.’

Sadie was opgelucht dat ze zonder andere incidenten het einde

van de dienst haalden. Buiten scheen de zon, waardoor de gotische torenspitsen in goud licht baadden, met als achtergrond een strakblauwe lucht. Sadie voelde wat van haar nervositeit wegebben. Ze hoefde alleen maar een uurtje te kletsen met Daniels collega's en daarna mocht ze ontsnappen, met de veilige kennis dat ze alles had gedaan wat van haar gevraagd was.

'Dat viel best wel mee,' zei hij terwijl ze met de menigte meeliepen langs de kathedraal naar een restaurant aan het kanaal waar het feestje gegeven werd.

Sadie zag Lissy stoppen om Dippy was gras aan te bieden van het onberispelijke gazon dat langs het pad liep. 'Nee, inderdaad. Ik geloof dat je secretariael medewerker verliefd is op Lissy.'

Hij glimlachte. 'Vertel mij wat. Er staat een foto van ons allemaal op mijn bureau en ze vraagt steeds wanneer ze jou en Lissy gaat ontmoeten. Vandaag is misschien wel een droom die uitkomt.'

'Dat betwijfel ik,' antwoordde Sadie, die moest lachen ondanks de nervositeit die zijn woorden veroorzaakte. Dit was niet de eerste werkverplichting die ze met Daniel had bezocht, maar het was de eerste keer sinds ze uit elkaar waren gegaan en weer bij elkaar waren, en ze keek er niet naar uit om sommige van zijn collega's te zien. Gelukkig was de assistent nieuw en had ze het schandaal gemist dat op zijn affaire met zijn collega-advocaat Emma was gevolgd. Misschien was zij een fijn iemand om tijdens het feestje tijd mee door te brengen, dacht Sadie. Als Daniel dat goed vond.

Het restaurant maakte volop gebruik van het prachtige weer. De binnenplaats die op het kanaal uitkeek was met slingers versierd en er was een klein grasveldje met speelgoed voor de jongere gasten. Een feesttent zorgde voor schaduw tegen de hete middagzon en verschillende personeelsleden boden glazen champagne aan. Een strijkkwartet speelde in de hoek. Sadie keek goedkeurend rond. Als de andere gasten er niet waren geweest, had ze hier graag haar zondagmiddag doorgebracht.

Lissy rende recht op het speelgoed af, terwijl Daniel twee glazen champagne weggriste. 'Hier,' zei hij terwijl hij er eentje aan Sadie overhandigde. 'Proost.'

'Proost,' herhaalde ze. Ze nam een lange teug en genoot van de

bruisende bubbeltjes op haar tong en de frisse, boterachtige smaak die volgde.

‘Beter?’ vroeg Daniel, terwijl ze waarderend zuchtte.

‘Veel beter,’ zei ze. ‘Alhoewel je me wel als een alcoholist laat voelen.’

‘Onzin. Ik weet gewoon hoe erg jij een goede champagne waardeert.’ Hij trok een wenkbrauw op. ‘En hier zijn kosten noch moeite voor gespaard. Niets dan het beste voor Emily Rose.’

Sadie wilde dat best geloven. Een van de beste restaurants in Chester afhuren tijdens het hoogseizoen had vast een klein fortuin gekost. En ze wilde niet weten hoe ze het voor elkaar hadden gekregen om de doopceremonie in de kathedraal te houden, er moest wel een enorme som aan het kerkelijk fonds gedoneerd zijn.

Daniel pakte haar hand. ‘Kom op. Laten we een rondje lopen.’

Sadie deinsde gealarmeerd weg. ‘Maar Lissy dan?’

‘Ze hebben personeel om op de kinderen te letten,’ zei Daniel. ‘Kijk, daar is een kindermisje dat armbandjes maakt. En nog een op het gras, die blaast ballonnen op. Lissy redt zich wel.’

Sadie fronste. Enerzijds, hoe sneller ze iedereen spraken, hoe sneller ze weg konden. Maar het idee om Lissy in de handen van vreemden achter te laten, hoe gekwalificeerd ook, stond haar niet aan.

‘Ik vertel haar waar we zijn,’ zei ze terwijl ze hem haar glas gaf. ‘Duurt maar even.’

Al snel vond ze Lissy en hurkte ze naast haar. Ze probeerde te negeren hoe haar hakken in het gras wegzonken. ‘Mama en papa gaan even met wat andere grote mensen praten, oké? Niet hier wegllopen zonder het aan een van de aardige kindermisjes te vertellen. En zorg ervoor dat je niet in de buurt van het hek naast het water komt.’

Lissy knikte. ‘Maar wat als Dippy dorst krijgt?’

‘Dan geef je hem wat sinaasappelsap,’ zei Sadie streng.

Ze stond op en liep naar het kindermisje dat omgeven was door kraaltjes en elastiekjes. ‘Dat is mijn dochter, Lissy. Als je ons nodig hebt, wij staan hier in de buurt te praten.’

Het misje lachte. ‘Geen zorgen, ik hou een oogje in het zeil. Misschien vindt ze het leuk om een armbandje te maken.’

Sadie bekeek de explosie van roze en paars op de tafel voor het meisje. ‘Misschien,’ zei ze weifelend. ‘Heb je dinokraaltjes?’

Tegen de tijd dat Sadie met een verbijsterende hoeveelheid van Daniels collega’s en hun partners had gesproken, begon haar hoofd te tollen op een manier die niets te maken had met de champagne en verlangde ze ernaar om terug naar het kinderveldje te gaan om zelf kraaltjes aan elastiek te rijgen. Maar Daniel was duidelijk aan het netwerken, Sadie kon hem amper bijhouden. Het was niet zo erg als ze had gedacht, echter: als Daniels collega’s nieuwsgierig waren naar de reden waarom ze hem had teruggenomen, dan verborgen ze het goed.

Uiteindelijk stond ze tegenover Daniels assistent, Elizabeth.

‘Het is zo fijn om je eindelijk te ontmoeten,’ zei de andere vrouw terwijl ze Sadies hand hartelijk schudde. ‘Daniel heeft me al zoveel over je verteld.’ Sadie moest daar wel om lachen. ‘Ook heel fijn om jou te ontmoeten. Heb je van de doopplechtigheid genoten?’

‘Het was prachtig,’ zei Elizabeth met kuiltjes in haar mollige wangen. Ze spiedde om zich heen en keek Sadie toen samenzweerderig aan. ‘Alhoewel het wat overdreven was om de doop in de kathedraal te laten plaatsvinden, aangezien de baby het niet eens zal onthouden.’

‘Ik denk niet dat Emily degene is die het moet onthouden,’ zei Sadie diplomatiek. ‘En hoe vind je het om voor Daniel te werken? Is hij een goede baas?’

‘De allerbeste,’ zei Elizabeth onmiddellijk. ‘Maar het is niet gek dat ik dat zeg.’

Haar gegiechel was aanstekelijk, Sadie beseftte dat ze haar erg aardig vond.

‘En hij is duidelijk dol op jou en jouw kleine meid,’ ging de andere vrouw verder. ‘Hij houdt nooit op over jullie. Ik weet niet of hij het wel aankan, al die nachten weg die eraan komen.’

‘Nachten weg?’ herhaalde Sadie fronsend.

Elizabeth sloeg een hand over haar mond. ‘Heeft hij het nog niet verteld? O, verdorie.’

Sadie keek ongemakkelijk en nam een flinke teug van haar lauwe champagne. ‘Volgens mij heeft hij er wel iets over gezegd,’ loog ze. ‘Wanneer is de eerste ook al weer?’

‘Volgende maand,’ zei Elizabeth. ‘Maar ik weet zeker dat Daniel je over de rest zal vertellen. Hij is het waarschijnlijk vergeten, meer niet.’

Het probleem was dat de affaire met Emma op deze manier was begonnen, dacht Sadie bedrukt, met onverwachte nachtjes weg en een gebrek aan communicatie over waar hij zou zijn. Maar dat kon Elizabeth niet weten. Bovendien was Emma verhuisd. Ze was geen bedreiging meer.

‘Je hebt vast gelijk,’ zei Sadie, terwijl ze zorgeloos probeerde te glimlachen. ‘Zijn geheugen is soms net een vergiet.’

Daniel vond haar later terwijl ze aan een van de tafeltjes aan de rand van het grasveld zat terwijl Lissy met haar ballondino speelde. Hij had de knoop in zijn stropdas losser gemaakt en had een milde blik in zijn ogen toen hij naast Sadie ging zitten. ‘Al genoeg gehad?’

‘Ja,’ antwoordde ze oprecht.

Hij lachte. ‘Je bent tenminste eerlijk. Sorry dat ik je meegesleept heb, is het net zo erg als je dacht?’

Deze keer schudde Sadie haar hoofd. ‘Nee. Ik had een leuk gesprek met Elizabeth, zij is aardig.’ Ze aarzelde en praatte toen snel verder, voordat ze de moed verloor. ‘Ik hoor dat je weg moet voor werk.’

Daniel fronste. ‘Is dat zo? O, je bedoelt volgende maand? Ja, een nachtje hier en daar. Ik moet helpen adviseren bij een fusie in Londen, meer niet.’ Hij keek haar bezorgd aan. ‘Het is niet zo belangrijk. Ik zou het je nog vertellen.’

Sadie slikte. Ze was te paranoïde. ‘Ik... ik heb de data nodig zodat ik wat kan regelen bij Smart Cookies. Je weet hoe druk we het hebben.’

Hij leunde voorover om haar op haar wang te kussen. ‘Natuurlijk. Ik zoek ze op in mijn agenda zodra we thuis zijn.’

‘Oké,’ zei Sadie. Ze keek even naar Lissy en probeerde het onbehaaglijke gevoel in haar buik te onderdrukken.

‘Luister, ik heb eens nagedacht,’ zei Daniel, die haar hand pakte. ‘Lissy is vaak alleen en ik weet niet of dat goed voor haar is.’

‘Dat is niet waar,’ zei Sadie, in haar wiek geschoten. ‘Een van ons is altijd bij haar.’

Hij streek met zijn hand over haar haar. ‘Dat is niet wat ik bedoel. Ze heeft niemand om mee te spelen. En nu we weer samen zijn, en het best goed gaat, vroeg ik me af... of het tijd is om na te denken over...’

Zijn stem stierf weg terwijl hij haar hoopvol aankeek, en opeens wist ze precies wat hij bedoelde. ‘Een baby,’ zei ze langzaam. ‘Je wilt nog een baby.’

Zijn ogen lichtten op. ‘Zou het niet prachtig zijn? Een broertje of zusje voor Lissy, ook al zou zij liever een brontosaurus krijgen, maar wat denk je?’ Hij glimlachte haar voorzichtig toe. ‘Is het daar geen tijd voor?’

Nee, wilde Sadie tegen hem zeggen. Nee, het was niet de tijd. Het ging misschien beter tussen hen, maar volmaakt was het nog lang niet. En dan was er nog het bedrijf dat ze met Cat aan het opbouwen was: Sadie kon dat niet een jaar lang links laten liggen om voor een baby te zorgen, ongeacht hoe graag Daniel er eentje wilde. Haar blik gleed langs de feestende gasten tot hij bleef rusten op Lissy’s kastanjebruine krullen. Maar nu was niet het moment om Daniel dit te vertellen.

‘Ik... Wauw. Je overvalt me nogal,’ gaf ze toe, terwijl ze hem aankeek.

‘Denk erover na,’ drong hij aan, terwijl hij in haar slappe hand kneep. ‘Geef nu nog geen antwoord.’

Sadie deed haar best om te lachen, maar vanbinnen wist ze al wat haar antwoord zou zijn. De vraag was: hoe zou Daniel dat opnemen?